

ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๘)

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในกลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ และกลุ่มอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ รวม ๑๙ สาขาอาชีพ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพข้อเท็จจริงในปัจจุบัน คณะกรรมการค่าจ้างชุดที่ ๒๐ จึงได้มีการประชุมศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับตามมาตรฐานฝีมือ และมีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑ ให้ปรับปรุงอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือดังกล่าว รวม ๑๙ สาขาอาชีพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๙ (๔) และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการค่าจ้างจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นต้นไป

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“มาตรฐานฝีมือ” หมายความว่า มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความใน (๑) (๒) (๓) (๑๙) (๒๐) (๒๑) และ (๒๒) ของข้อ ๓ ตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๓) ลงวันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) สาขาอาชีพช่างสีรถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบบาท

(๒) สาขาอาชีพช่างเคาะตัวถังรถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยหกสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยห้าสิบบาท

(๓) สาขาอาชีพช่างซ่อมรถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบบาท

(๑๙) สาขาอาชีพช่างเย็บ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยสี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยห้าสิบบาท

(๒๐) สาขาอาชีพช่างเครื่องประดับ (ประดับอัญมณี) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยห้าสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละแปดร้อยยี่สิบบาท

(๒๑) สาขาอาชีพช่างเครื่องเรือนไม้ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเจ็ดสิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยยี่สิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยแปดสิบบาท

(๒๒) สาขาอาชีพช่างบุครุภัณฑ์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยห้าสิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบบาท”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความใน (๔) (๘) (๙) และ (๑๐) ของข้อ ๓ ตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๔) ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) สาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือน ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยแปดสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบห้าบาท

(๘) สาขาอาชีพช่างบำรุงรักษารถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเจ็ดสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบบาท

(๙) สาขาอาชีพช่างซ่อมเครื่องยนต์ดีเซล ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบห้าบาท

(๑๐) สาขาอาชีพช่างเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเก้าสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยแปดสิบห้าบาท”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความใน (๑๗) (๑๘) (๑๙) และ (๒๐) ของข้อ ๓ ตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๕) ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑๗) สาขาอาชีพนักบริหารการขนส่งสินค้าทางถนน ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยห้าสิบบาท

(๑๘) สาขาอาชีพผู้ควบคุมรถยกสินค้าขนาดไม่เกิน ๑๐ ตัน ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยเจ็ดสิบห้าบาท

(๑๙) สาขาอาชีพผู้ควบคุมสินค้าคงคลัง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยแปดสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบห้าบาท

(๒๐) สาขาอาชีพผู้ปฏิบัติการคลังสินค้า ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเจ็ดสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยห้าสิบห้าบาท”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความใน (๙) (๑๐) (๑๑) และ (๑๒) ของข้อ ๓ ตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๗) ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๙) สาขาอาชีพพนักงานเตรียมวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยห้าสิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยแปดสิบห้าบาท

(๑๐) สาขาอาชีพพนักงานผลิตชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ไม้จริงด้วยเครื่องจักรอัตโนมัติ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเก้าสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยห้าสิบห้าบาท

(๑๑) สาขาอาชีพพนักงานประกอบเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยหกสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสิบห้าบาท

(๑๒) สาขาอาชีพช่างทำสีเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยเจ็ดสิบห้าบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสิบห้าบาท”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

(นายจรินทร์ จักกะพาก)
ปลัดกระทรวงแรงงาน
ประธานกรรมการค่าจ้าง

คำชี้แจง
ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๘)

ตามที่คณะกรรมการค่าจ้างได้ออกประกาศ เรื่อง อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (ฉบับที่ ๘) ลงวันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑ กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเพิ่มขึ้น เป็นวันละ ๓๐๘ - ๓๓๐ บาท โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๑ เป็นต้นไป ซึ่งมีผลทำให้อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในบางสาขาอาชีพต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ และในหลายสาขาอาชีพมีอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือสูงกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำไม่มากนัก จึงจำเป็นต้องมีการทบทวนอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพที่มีการประกาศอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือไปแล้วให้มีความเหมาะสม ในการนี้ คณะกรรมการค่าจ้างชุดที่ ๒๐ จึงได้พิจารณาคัดเลือกกลุ่มสาขาอาชีพ/กลุ่มอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบเพื่อดำเนินการทบทวนอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ได้แก่ กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ และกลุ่มอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ รวม ๑๙ สาขาอาชีพ และมีมติเห็นชอบให้ปรับปรุงอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพดังกล่าว โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นต้นไป ดังนั้น เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างจึงขอชี้แจงให้ทราบทั่วกัน ดังนี้

๑. การกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งเป็นองค์กรไตรภาคีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกอบด้วย ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายละ ๕ คนเท่ากัน

๒. ในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างได้ศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ คือ อัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในแต่ละสาขาอาชีพตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนดไว้ โดยวัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ และความสามารถ ซึ่งในการจัดทำอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ เพื่อพิจารณาทบทวนอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๑๙ สาขาอาชีพ โดยคณะกรรมการค่าจ้างมีมติเห็นชอบให้กำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ จำนวน ๑๙ สาขาอาชีพ เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๑

๓. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ หมายถึง อัตราค่าจ้างที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดขึ้นในแต่ละสาขาอาชีพตามมาตรฐานฝีมือ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

๔. มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ และกลุ่มอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ รวม ๑๙ สาขาอาชีพ สรุปได้ดังนี้

๔.๑ นิยาม ตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๕

มาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ข้อกำหนดทางวิชาการที่ใช้เป็นเกณฑ์วัดระดับฝีมือ ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า การทดสอบฝีมือ ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานให้แก่ผู้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน

ผู้ประกอบการ หมายความว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือธุรกิจ
อย่างอื่น ทั้งที่เป็นนายจ้างและมีใช้นายจ้างของผู้รับการฝึก

นายจ้าง หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

ลูกจ้าง หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

นายทะเบียน หมายความว่า อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

อธิบดี หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

๔.๒ คุณสมบัติผู้เข้ารับการทดสอบ และวิธีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานฯ รายละเอียด
เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานในแต่ละสาขาอาชีพ

๕. การพิจารณาของคณะกรรมการค่าจ้างนี้อยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาค และรับฟัง
ความคิดเห็นของทุกฝ่าย ผลการพิจารณาจะนำไปสู่ข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันของทุกฝ่าย เพื่อให้นายจ้างสามารถ
ประกอบธุรกิจอยู่ได้ ลูกจ้างสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข ซึ่งเมื่อศึกษาและพิจารณาข้อมูล ตามหลักเกณฑ์
จะเห็นได้ว่าแต่ละสาขาอาชีพมีมาตรฐานฝีมือที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงเป็นการเหมาะสมที่จะกำหนดอัตราค่าจ้าง
ตามมาตรฐานฝีมือที่แตกต่างกันตามมาตรฐานฝีมือในแต่ละสาขาอาชีพและในแต่ละระดับนั้น ๆ

๖. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือตามประกาศฉบับนี้ไม่มีผลบังคับใช้กับราชการส่วนกลาง
ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ นายจ้างที่จ้าง
ลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไร
ในทางเศรษฐกิจ นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล นายจ้างที่ตกลงจ้างผู้รับงาน
ไปทำที่บ้าน นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานเกษตรกรรมซึ่งมิได้จ้างลูกจ้างทำงานตลอดปี หรือมิได้ให้ลูกจ้างทำงาน
ในลักษณะที่เป็นงานอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากงานเกษตรกรรม* ดังกล่าว

งานเกษตรกรรม ได้แก่

งานที่เกี่ยวกับการเพาะปลูก เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน การปลูกพืช การเพาะพันธุ์
การตัด เก็บเกี่ยวพืชผล การทำนุบำรุงดินเพื่องานเพาะปลูก

งานที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์ เช่น การเพาะเลี้ยงสัตว์ การขยายพันธุ์สัตว์ การจับสัตว์
การเก็บบรรดาสิ่งทิ้งปวงที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของสัตว์

งานที่เกี่ยวกับการป่าไม้ เช่น การตัด ฟืน กาน โคน ลิด เลื่อย ฝ่า ถาก ทอน ขุด
ชักลากไม้ในป่า การทำสวนป่า การเก็บหาของป่า

งานที่เกี่ยวกับการทำนาเกลือสมุทร หมายถึง การให้ได้มาซึ่งเกลือโดยการนำน้ำเค็มเข้านา
หรือพื้นที่ราบ ซึ่งทำเป็นคันกั้นน้ำเป็นแปลง ๆ แล้วตากให้แห้งจนตกผลึกเป็นเกลือ

งานที่เกี่ยวกับการประมงที่มีใช้การประมงทะเล เช่น การเพาะพันธุ์ การขยายพันธุ์ การเลี้ยง
จับ ตก ล่อ ทำอันตราย ฆ่า หรือเก็บสัตว์น้ำ รวมถึงการเตรียมและการซ่อมบำรุงเครื่องมือทำการประมงด้วย

๗. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือนี้มุ่งที่จะคุ้มครองลูกจ้างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือ
แรงงานแห่งชาติในแต่ละสาขาอาชีพและแต่ละระดับ ให้ได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมและเป็นธรรม

๘. นายจ้างที่จ้างลูกจ้างตามระดับมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ให้จ่ายค่าจ้างไม่น้อยกว่า
อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนด ไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะมีเชื้อชาติ สัญชาติ วัย หรือเพศใด สำหรับนายจ้าง
รายใดได้จ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ถือว่านายจ้างรายนั้นปฏิบัติ
ถูกต้องตามกฎหมายค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแล้ว ส่วนนายจ้างรายใดที่ยังจ่ายน้อยกว่าค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ
ให้ปรับค่าจ้างให้ไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ

* คำชี้แจงกระทรวงแรงงาน เรื่อง กฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๔๗ กระทรวงแรงงาน เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

สรุปมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถที่สำคัญ)

และอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๑๙ สาขาอาชีพ

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า
๑. กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล ได้แก่		
๑.๑ สาขาอาชีพช่างสีรถยนต์		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถเตรียมผิวงานเพื่องานพ่นสีพื้นทุกประเภท โป้สีบนผิวโลหะ ผิวโค้ง และโป้จับสัน พ่นสีพื้นและกันสนิมได้พร้อม	๔๔๐
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถซ่อมสีและพ่นสีจริงแห้งเร็ว และแห้งช้า ใช้สารอุดรอยต่อและตะเข็บ เตรียมงานและพ่นสีกันซึม	๕๑๕
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถเทียบสี ผสมสีและซ่อมรอยต่อสี อดสีโดยใช้เทคโนโลยีระดับสูง ประเมินราคาค่าแรงในการซ่อมสีตามลักษณะงาน	๕๘๕
๑.๒ สาขาอาชีพช่างเคาะตัวถังรถยนต์		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถเคาะ ตัดเหล็ก ขึ้นรูป ย้ำหมุดในงานพื้นฐานการเคาะตัวถัง ตกแต่งตัวถังจากอุบัติเหตุที่เสียหายเล็กน้อยและเป็นบริเวณง่าย ๆ ถอดประกอบ และปรับหาดำแหน่งที่เหมาะสมของประตู ฝากระโปรง	๔๖๕
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถปะผุ เปลี่ยนและตกแต่งงานตัวถัง รถยนต์ทุกชิ้นส่วน ถอดประกอบชิ้นส่วนของรถยนต์เฉพาะจุด ที่เกี่ยวข้องกับ การเคาะตัวถัง เช่น ชุดคอนโซลหน้า เป็นต้น รวมทั้งซ่อมและเชื่อมชิ้นงาน พลาสติก	๕๖๐
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถเชื่อมวัสดุอื่น ๆ นอกเหนือจาก เหล็กและพลาสติก ประเมินราคาค่าแรงในการซ่อมตัวถังและโครงรถยนต์ ในทุกสภาพ	๖๕๐
๑.๓ สาขาอาชีพช่างซ่อมรถยนต์		
ระดับ ๑	หมายถึง สามารถบริการรถยนต์เบื้องต้น เช่น เปลี่ยนหลอดไฟ เปลี่ยนแบตเตอรี่ เปลี่ยนถ่ายน้ำมันเครื่อง น้ำมันเฟืองท้าย เดิมลมยาง ปรับตั้ง ระยะเวลาฟรีคั่นเหยียบเบรก คั่นเหยียบคลัตช์ ไล่ลมเบรก เป็นต้น	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๑ และสามารถปรับแต่งเครื่องยนต์เบนซิน และ เครื่องยนต์ดีเซล บริการระบบส่งถ่ายกำลังขับเคลื่อนรถยนต์และเครื่องล่าง รถยนต์ เช่น ถอดและประกอบกระปุกเกียร์ ชุดคลัตช์ เปลี่ยนผ้าเบรก ตั้งศูนย์ล้อ ประเมินราคาซ่อมทั่วไป	๔๙๐
ระดับ ๓	หมายถึง ต้องทดสอบผ่านระดับ ๒ และสามารถตรวจสอบหาสาเหตุและแก้ไข ข้อขัดข้องของปัญหาในระบบที่ซับซ้อนขึ้น เช่น ระบบเกียร์อัตโนมัติ ระบบเบรก ABS ระบบจุดระเบิดอิเล็กทรอนิกส์	๕๘๕

<p style="text-align: center;">มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p style="text-align: center;">อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า</p>
<p>๑.๔ สาขาอาชีพช่างบำรุงรักษารถยนต์</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างซึ่งสามารถใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการบำรุงรักษารถยนต์เบื้องต้นได้ ถูกต้องและเหมาะสมกับงาน และสามารถเตรียมงานก่อนบำรุงรักษารถยนต์ ตรวจสอบสภาพรถยนต์ การบำรุงรักษาเบื้องต้น เปลี่ยนอะไหล่ชิ้นพื้นฐานได้ทั้ง ภายนอกรถยนต์ ภายในห้องโดยสาร สภาพห้องเครื่องยนต์ ระบบไฟฟ้าต่าง ๆ ระบบควบคุมการบังคับเลี้ยว ระบบอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ระบบส่งถ่าย กำลัง และระบบเครื่องล่าง รวมทั้งการตรวจงานการทดสอบงานที่เสร็จก่อนการ ส่งมอบ การตรวจความถูกต้องของเอกสาร ความเรียบร้อยของรถ สถานที่ และ เครื่องมือ โดยมีหัวหน้างานช่วยแนะนำหรือตัดสินใจ หรือตรวจสอบ</p>	<p style="text-align: center;">๓๗๕</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ ๑ แล้ว ซึ่งสามารถควบคุม แนะนำ ให้ปรึกษาช่วยเหลือแก่ผู้ร่วมงาน การวิเคราะห์ข้อขัดข้อง และแก้ไขปัญหา งานบำรุงรักษารถยนต์ การประเมินราคาการบำรุงรักษาในระบบต่าง ๆ ของรถยนต์ การทดสอบการทำงานของรถยนต์ระบบต่าง ๆ ก่อนส่งมอบงาน การใช้เครื่องมือ พิเศษในการขันน็อตและโบลต์ในระบบต่าง ๆ การใช้เครื่องมือวัดพิเศษ การตรวจ ความถูกต้องของงานตามเอกสาร สรุปรงานต่าง ๆ และส่งมอบเอกสารแก่แผนก รับผิดชอบ ตลอดจนส่งมอบรถแก่ลูกค้าถ้าจำเป็นและสามารถทำรายงานประจำวัน สถิติการบำรุงรักษา การวิเคราะห์วางแผน และจัดทำระบบติดตามลูกค้าได้</p>	<p style="text-align: center;">๔๕๐</p>
<p>๑.๕ สาขาอาชีพช่างซ่อมเครื่องยนต์ดีเซล</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างซึ่งสามารถซ่อมเครื่องยนต์ดีเซลเบื้องต้น ได้แก่ ปรับตั้งระยะทางวาล์ว ถอดประกอบตรวจสอบชิ้นส่วนเครื่องยนต์ ยกเครื่องออกจากตัวรถและติดตั้ง กลับที่เดิมได้ สามารถซ่อมระบบฉีदन้ำมันเชื้อเพลิง ระบบระบายความร้อน ระบบหล่อลื่น ระบบไอดีและระบบไอเสีย ระบบไฟฟ้า เกจวัดต่าง ๆ ที่แผงหน้าปัด</p>	<p style="text-align: center;">๕๐๐</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ ๑ แล้ว และสามารถถอด ประกอบเปลี่ยนฝาสูบเครื่องยนต์ดีเซล ระบายสูบ ก้านวาล์ว สายพาน หรือ เฟืองใหม่มีง ตรวจสอบการคดงอและการบิดตัวของก้านสูบเพลลาข้อเหวี่ยง และเพลาลูกเบี้ยวได้ ตรวจสอบ แก้ไขปัญหา ระบบฉีदन้ำมันเชื้อเพลิง ระบาย ความร้อน ระบบหล่อลื่น ระบบไอดีและระบบไอเสีย ระบบไฟฟ้า สามารถใช้ คู่มือซ่อมและทดสอบเครื่องยนต์กับเครื่องไดนาโมมิเตอร์ได้ ตลอดจนสามารถ ควบคุม แนะนำ ให้ปรึกษา ช่วยเหลือแก่ผู้ร่วมงานได้</p>	<p style="text-align: center;">๕๙๐</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ ๒ แล้ว และสามารถ ตรวจสอบวิเคราะห์ปัญหาข้อขัดข้องของเครื่องยนต์ ระบบฉีदन้ำมันเชื้อเพลิง ระบบระบายความร้อน ระบบหล่อลื่น ระบบไอดีและระบบไอเสีย ระบบไฟฟ้า และสามารถแก้ไขได้ ตลอดจนสามารถตรวจสอบสภาพทั่วไปของเครื่องยนต์ ดีเซลเพื่อเตรียมรายงานการซ่อม การประเมินราคา ระยะเวลาในการซ่อม การให้คำแนะนำลูกค้าในการดูแลบำรุงรักษาเครื่องยนต์ และแนะนำแก่ ผู้ปฏิบัติงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ รวมถึงวิธีทำงานที่ถูกต้อง</p>	<p style="text-align: center;">๕๘๕</p>

<p>มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p>อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า</p>
<p>๑.๖ สาขาอาชีพช่างเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างซึ่งสามารถปฏิบัติงานให้บริการดูแลบำรุงรักษาติดตั้งชุดประกอบสำเร็จและเปลี่ยนถ่ายสารทำความเย็นในเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก โดยมีหัวหน้างานช่วยให้คำแนะนำหรือช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญเมื่อจำเป็น</p>	<p>๔๐๐</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ ๑ แล้ว ซึ่งสามารถปฏิบัติงานให้บริการถอดเปลี่ยนติดตั้งอุปกรณ์และระบบปรับอากาศในเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก สามารถทำรายงานผลการทำงาน และอบรมให้กับผู้ได้บังคับบัญชาได้</p>	<p>๔๙๐</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ ๒ แล้ว ซึ่งสามารถปฏิบัติงานให้บริการ วินิจฉัยตรวจสอบ เลือกใช้ และแก้ปัญหาเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก รวมถึงสามารถประเมินราคาและเวลาในการปฏิบัติงานได้ สามารถสอนงาน และถ่ายทอดงานได้</p>	<p>๕๘๕</p>
<p>๒. กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ ได้แก่</p>	
<p>๒.๑ สาขาอาชีพช่างเย็บ</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือและความรู้พื้นฐานในการปฏิบัติงานที่ต้องมีหัวหน้างานช่วยให้คำแนะนำหรือช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญเมื่อจำเป็น และเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกด้านความปลอดภัยในการทำงาน มีความรู้พื้นฐาน รู้หน้าที่ มีความสามารถใช้อจักรอุตสาหกรรม จักรพิเศษ วิเคราะห์เย็บชิ้นงานเพื่อให้มีคุณภาพตามที่กำหนด และแก้ไขปัญหาจักรและอุปสรรคในการเย็บชิ้นงานในเวลาที่กำหนด</p>	<p>๓๔๕</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือระดับกลาง มีความรู้ ความสามารถ ทักษะการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ได้ดี และประสบการณ์การทำงาน สามารถให้คำแนะนำผู้ได้บังคับบัญชาได้ คุณภาพงานสูง และเป็นผู้ที่มีความสามารถใช้อจักรอุตสาหกรรม ได้หลายประเภทตามที่กำหนดเย็บเป็นตัวอย่างรูป ได้ตามคุณภาพและเวลาที่กำหนด แก้ไขปัญหาจักร และอุปสรรคในการเย็บชิ้นงานได้คุณภาพและเวลาที่กำหนด วิเคราะห์ขั้นตอนเย็บ และคิดค้นหาวิธีการเย็บเพื่อสนับสนุนการผลิตจำนวนมาก</p>	<p>๔๑๐</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือระดับสูง สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหาการตัดสินใจ รู้ขั้นตอนกระบวนการของงานเป็นอย่างดี สามารถช่วยแนะนำงานฝีมือผู้ได้บังคับบัญชาได้ดี สามารถใช้หนังสือคู่มือ นำความรู้ และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้ โดยเฉพาะการตัดสินใจและเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสม และเป็นผู้ที่มีความสามารถในการวางแผนการผลิต วิเคราะห์และกำหนดราคาชิ้นงานเย็บ และควบคุมการผลิตในแผนกเย็บอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>๕๕๐</p>
<p>๒.๒ สาขาอาชีพช่างเครื่องประดับ (ประดับอัญมณี)</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างประดับอัญมณีหรือช่างฝังที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ และเครื่องจักรได้เหมาะสมกับชิ้นงาน สามารถอ่านแบบและใบสั่งงานได้อย่างถูกต้อง สามารถฝังหนามเตย ฝังหุ้ม ฝังไขปลา ฝังหนีบ เช่น งานฝังเข็มกลัด หรือจี๊แบบง่าย ๆ เป็นต้น</p>	<p>๔๔๐</p>

<p>มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p>อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างระดับอัญมณีหรือช่างฝังที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้ว มีความสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและกระบวนการผลิตอย่างละเอียดและถูกต้อง สามารถตรวจสอบคุณภาพได้อย่างถูกต้อง แก้ไขปัญหา เจียรระโน ชัด ตกแต่ง ชุบ สอนงาน ถ่ายทอดความรู้ และฝังพลอยสีเหลี่ยม ฝังพลอยเม็ดยอด ฝังงานโบราณ เช่น งานฝังจี หรือเข็มกลัด เป็นต้น</p>	<p>๖๐๕</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ช่างระดับอัญมณีหรือช่างฝังที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้ว มีความสามารถในการฝังอัญมณีขั้นสูง สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัย แก้ปัญหา และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการฝังพลอย สามารถนำความรู้และทักษะเกี่ยวกับงานฝังพลอยประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ได้ และสามารถเลือกวิธีฝังพลอยให้เหมาะสมกับตัวเรือน เช่น การฝังตัวเรือนที่เป็นเกลียว เป็นต้น</p>	<p>๘๒๕</p>
<p>๒.๓ สาขาอาชีพช่างเครื่องเรือนไม้</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างที่มีความสามารถใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐานของงานเครื่องเรือนไม้ด้วยความปลอดภัย สามารถดูแบบ รูปแปลนในเรื่องขนาดและระยะของแบบเบื้องต้นได้ สามารถเพลาะโครงงานไม้เครื่องเรือนได้ สามารถประกอบชิ้นปรับระดับได้เบื้องต้น เช่น ทำชั้นโปรง โต๊ะข้าง ม้านั่ง เป็นต้น</p>	<p>๓๗๐</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้ว มีความสามารถใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐานไม้โครง ไม้อัดได้ถูกต้องตามแบบที่กำหนด สามารถใช้เครื่องมือไฟฟ้าเบื้องต้นของงานช่างไม้เครื่องเรือนด้วยความปลอดภัย สามารถอ่านแบบได้ สามารถเขียนแบบเท่าของจริงได้ (ขยายแบบของรูปตัด) สามารถตัด สามารถประกอบงานเพลาะโครงของชิ้นที่ปรับระดับได้ สามารถประกอบงานเพลาะโครงติดตั้งอุปกรณ์ยึดติดของตู้ได้ถูกต้องแม่นยำ เช่น เครื่องเรือนไม้ประเภท Built-in ประเภทถอดประกอบ เป็นต้น</p>	<p>๔๒๕</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้ว ใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐาน เครื่องมือไฟฟ้า เครื่องเลื่อยวงเดือน เครื่องเล้าเตอร์ เลื่อยปรับองศา และเครื่องจักรกลงานไม้ได้ถูกต้อง สามารถเขียนแบบเท่าของจริงได้ (ขยายแบบของรูปตัด) สามารถอ่านแบบถอดรายการประกอบแบบอุปกรณ์ที่ระบุมา กับแบบสามารถทำจิ๊กของงานได้ถูกต้อง สามารถถอดและกำหนดการสร้างจิ๊กที่จะนำไปใช้งานได้ สามารถตัดไม้โครง ไม้อัด ไม้จริง ด้วยจิ๊กของแบบได้ สามารถตัดโค้ง ตัดกลม ตามแบบต่าง ๆ ของงานไม้ได้ด้วยจิ๊กถูกต้องตามแบบที่กำหนดให้ สามารถประกอบงานเพลาะโครงงานไม้เครื่องเรือน สามารถออกแบบเครื่องเรือน สามารถติดตั้งงานเพลาะโครงเครื่องเรือนไม้จริง สามารถทำเครื่องเรือนไม้ด้วยโครงไม้จริง ไม้กรุด้วยไม้จริง ไม้อัด หรือไม้วิทยาศาสตร์ สามารถปิดพื้นผิวหน้าและตกแต่งเครื่องเรือนด้วยวัสดุแผ่น เช่น แผ่นไม้อย่าง แผ่นฟอร์เมก้า เป็นต้น</p>	<p>๕๘๐</p>

<p>มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p>อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า</p>
<p>๒.๔ สาขาอาชีพช่างบุครุภัณฑ์</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างที่สามารถอ่านแบบ ตัดแบบ เย็บ ประกอบ ตกแต่งและตรวจสอบคุณภาพของงานได้ สามารถหุ้มของใช้ซึ่งใช้ในอาคาร ยานพาหนะ และอื่น ๆ สำหรับงานที่มีความง่ายและซับซ้อนน้อย เช่น การตัดเย็บเบาะนั่งรูปสี่เหลี่ยมหรือวงกลม เป็นต้น</p>	<p>๓๕๕</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๑ แล้ว สามารถอ่านแบบ ตัดแบบ เย็บ ประกอบ ตกแต่ง และตรวจสอบคุณภาพของงานได้ สามารถหุ้มของใช้ในอาคาร ยานพาหนะ และอื่น ๆ สำหรับงานที่มีความยากและซับซ้อนมากขึ้น เช่น ห่อหุ้มเก้าอี้ทำงาน สตุล เป็นต้น</p>	<p>๔๑๐</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบระดับ ๒ แล้ว สามารถอ่านแบบ ตัดแบบ เย็บ ประกอบ ตกแต่ง และตรวจสอบคุณภาพ ตลอดจนวิเคราะห์ คำนวณราคาต้นทุน สำหรับงานที่มีความซับซ้อนและมีขั้นตอนมาก เช่น หุ้มเบาะที่นั่งคนเดียวประเภทหลุยส์ เป็นต้น</p>	<p>๕๖๕</p>
<p>๒.๕ สาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือน</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างที่มีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับสาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือนไม่น้อยกว่า ๑ ปี มีความรู้พื้นฐานในการทำงาน ปฏิบัติงานภายใต้คำแนะนำของหัวหน้างาน สามารถปฏิบัติงานเตรียมพื้นผิว ย้อมสี เคลือบด้วยแลคเกอร์เงาหรือแลคเกอร์ด้าน สร้างลวดลายและทาสีตามแบบกำหนด</p>	<p>๓๘๕</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่มีประสบการณ์การทำงานในสาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือนไม่น้อยกว่า ๑ ปี นับแต่วันที่ได้รับหนังสือรับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๑ มีฝีมือระดับกลาง มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ การใช้เครื่องมืออุปกรณ์ได้ดี และสามารถให้คำแนะนำผู้ใต้บังคับบัญชาได้ โดยมีหัวหน้างานช่วยให้คำแนะนำหรือช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญเมื่อจำเป็น สามารถปฏิบัติงานเตรียมพื้นผิว การพ่นสีรองพื้น พ่นสีทับหน้า สร้างลวดลาย และพ่นเคลือบผิวด้วยแลคเกอร์</p>	<p>๔๙๕</p>
<p>๓. กลุ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ ได้แก่</p>	
<p>๓.๑ สาขาอาชีพนักบริหารการขนส่งสินค้าทางถนน</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบในการปฏิบัติงานจัดเตรียมเอกสารที่เกี่ยวข้องในการขนส่ง พร้อมทั้งตรวจสอบความพร้อมสภาพรถและพนักงานขับรถก่อนการขนส่ง ประสานงานกับพนักงานขับรถ สามารถปฏิบัติงานที่ไม่ซับซ้อนและไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมาย มีความรู้เบื้องต้นและความเข้าใจในงานที่รับผิดชอบ ปฏิบัติงานที่มีการระบุลักษณะงานที่ชัดเจน และอยู่ภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไปอย่างใกล้ชิด</p>	<p>๕๖๐</p>

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)	อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า
<p>ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่สามารถวางแผนการขนส่งตามคำสั่งในการส่งมอบสินค้าและเงื่อนไขของลูกค้า ติดตามการปฏิบัติงานขนส่งและตรวจสอบค่าใช้จ่ายในการขนส่งประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อนและต้องใช้ความชำนาญมากขึ้น มีความรู้และความเข้าใจในงานของตนเองเป็นอย่างดี ปฏิบัติงานที่ต้องใช้ทักษะฝีมือ ที่สูงขึ้นภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไป</p>	๕๕๐
๓.๒ สาขาอาชีพผู้ควบคุมรถยกสินค้าขนาดไม่เกิน ๑๐ ตัน	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบในการปฏิบัติงานขับรถยกเคลื่อนย้ายสินค้าได้ตามใบสั่งงาน รายงานต่อผู้บังคับบัญชากรณีรถยกเสียหายใช้งานไม่ได้หรือกรณีเกิดอุบัติเหตุขณะปฏิบัติงาน สามารถปฏิบัติงานที่ไม่ซับซ้อนและไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมาย มีความรู้เบื้องต้นและความเข้าใจในงานที่รับผิดชอบ ปฏิบัติงานที่มีการระบุลักษณะงานที่ชัดเจน และอยู่ภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไปอย่างใกล้ชิด</p>	๔๐๐
<p>ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่สามารถเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติงานตามข้อกำหนดของหน่วยงานได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย ปฏิบัติงานยกสินค้าโดยใช้เทคโนโลยีและอุปกรณ์พิเศษ ดูแลบำรุงรักษารถยกเบื้องต้น สามารถปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อนและต้องใช้ความชำนาญมากขึ้น มีความรู้และความเข้าใจในงานของตนเองเป็นอย่างดี ปฏิบัติงานที่ต้องใช้ทักษะฝีมือที่สูงขึ้นภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไป</p>	๔๗๕
๓.๓ สาขาอาชีพผู้ควบคุมสินค้าคงคลัง	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบในการปฏิบัติงาน ตรวจสอบสินค้าคงคลังในพื้นที่รับผิดชอบ สุ่มตรวจสอบสินค้าคงคลัง สามารถปฏิบัติงานที่ไม่ซับซ้อนและไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมาย มีความรู้เบื้องต้นและความเข้าใจในงานที่รับผิดชอบ ปฏิบัติงานที่มีการระบุลักษณะงานที่ชัดเจน และอยู่ภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไปอย่างใกล้ชิด</p>	๓๘๕
<p>ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่สามารถตรวจสอบข้อมูลสินค้าคงคลัง จัดทำรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลสินค้าคงคลัง วิเคราะห์ความเคลื่อนไหวสินค้าเบื้องต้น และตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลสินค้าคงคลังตามรอบบัญชี สามารถปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อนและต้องใช้ความชำนาญมากขึ้น มีความรู้และความเข้าใจในงานของตนเองเป็นอย่างดี ปฏิบัติงานที่ต้องใช้ทักษะฝีมือที่สูงขึ้นภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไป</p>	๔๖๕
๓.๔ สาขาอาชีพผู้ปฏิบัติการคลังสินค้า	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบในการปฏิบัติงาน เข้าใจถึงวิธีการยก จัดเรียงและบรรจุสินค้าตามใบสั่งงานด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนด ปฏิบัติงานตรวจนับสินค้า อ่านเอกสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ใช้ในคลังสินค้าได้ สามารถปฏิบัติงานที่ไม่ซับซ้อนและไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามขอบเขตที่ได้รับมอบหมาย มีความรู้เบื้องต้นและความเข้าใจในงานที่รับผิดชอบ ปฏิบัติงานที่มีการระบุลักษณะงานที่ชัดเจน และอยู่ภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไปอย่างใกล้ชิด</p>	๓๗๕

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)	อัตรากำลัง ไม่น้อยกว่า
ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่สามารถควบคุมการปฏิบัติงานของผู้ช่วยพนักงานปฏิบัติการ คลังสินค้า มีความรู้และความเข้าใจในเอกสารประกอบการตรวจรับสินค้า การจัดเก็บ และการเบิกจ่าย สามารถปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อนและต้องใช้ความชำนาญมากขึ้น มีความรู้และความเข้าใจในงานของตนเองเป็นอย่างดี ปฏิบัติงานที่ต้องใช้ทักษะฝีมือที่สูงขึ้นภายใต้การดูแลของผู้บังคับบัญชาในลำดับถัดไป	๔๕๕
๔. กลุ่มอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ ได้แก่	
๔.๑ สาขาอาชีพพนักงานเตรียมวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง	
ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการขนย้ายไม้ การจัดเรียงไม้ อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการปฏิบัติงานตามกฎระเบียบ และความปลอดภัยในการทำงาน กฎการใช้เครื่องจักรและอุปกรณ์ในงานเตรียมวัตถุดิบสำหรับ อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง	๓๕๐
ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการไสเปิดหน้าไม้ การตัด ขนาดไม้ ด้วยการใช้เครื่องจักรในแผนกเตรียมวัตถุดิบ ตลอดจนการคัดคุณภาพไม้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานและข้อกำหนดในการทำงาน	๓๘๐
๔.๒ สาขาอาชีพพนักงานผลิตชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ไม้จริงด้วยเครื่องจักรอัตโนมัติ	
ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการผลิตชิ้นส่วนเฟอร์นิเจอร์ ด้วยเครื่องจักรอัตโนมัติซีเอ็นซี (CNC) ประกอบด้วย การขึ้นลงชิ้นงาน การเดินเครื่องจักรอัตโนมัติ การทำงานกับเครื่องจักรอัตโนมัติซีเอ็นซี (CNC) การทำงานตามกฎ ความปลอดภัยในการใช้เครื่องจักรและอุปกรณ์ และการทำงานตามข้อกำหนด ความปลอดภัยในการทำงาน การตรวจสอบคุณภาพของชิ้นงานที่เกิดจากการ ตัดเฉือนของเครื่องมือตัด และการทำความสะอาดเครื่องจักรและพื้นที่ทำงาน	๓๙๕
ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการเขียนโปรแกรมจีโค้ด (G Code) เบื้องต้น ป้อนโปรแกรมเข้าเครื่องจักรอัตโนมัติซีเอ็นซี (CNC) ติดตั้ง เครื่องมือตัด (Cutting Tools) ที่ใช้กับเครื่องจักรอัตโนมัติซีเอ็นซี (CNC) ควบคุม การทำงานของเครื่องจักรอัตโนมัติซีเอ็นซี (CNC) กับโปรแกรมที่ผ่านการใช้งาน มาแล้ว และดูแลรักษาเครื่องจักรอัตโนมัติซีเอ็นซี (CNC) เบื้องต้น	๔๕๕
๔.๓ สาขาอาชีพพนักงานประกอบเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง	
ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการปฏิบัติงานการขนย้าย ชิ้นงานประกอบ การประกอบชิ้นงานด้วยกาว การเช็ดกาวและจัดเก็บชิ้นงาน บนพื้นที่ที่ได้จัดเตรียมไว้ รวมถึงการปฏิบัติงานตามข้อกำหนดและความปลอดภัย ในการทำงาน	๓๖๕
ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่สามารถปฏิบัติงานเตรียมพื้นที่และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง ในการประกอบ งานสร้างจิ๊กประกอบชิ้นงาน ตลอดจนงานประกอบเฟอร์นิเจอร์	๔๑๕
๔.๔ สาขาอาชีพช่างทำสีเฟอร์นิเจอร์ไม้จริง	
ระดับ ๑ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการปฏิบัติงานประจำ เกี่ยวกับการเตรียมผิวหน้าไม้ การเตรียมวัสดุในการเคลือบสี และการปฏิบัติตาม ข้อกำหนดและความปลอดภัยในการทำงาน	๓๗๕

หน่วย : บาท/วัน

<p style="text-align: center;">มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p style="text-align: center;">อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ ทักษะ ความสามารถ และประสบการณ์ในการทำงาน เกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ มีการซ่อมสีไม้ การพ่นสีรองพื้น การขัดสีรองพื้น รวมทั้งการดูแลรักษาอุปกรณ์พ่นสีย้อมและสีรองพื้น</p>	<p style="text-align: center;">๔๑๕</p>

หมายเหตุ ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ดังนี้

๑. เรื่อง มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ คุณสมบัติผู้เข้ารับการทดสอบ และวิธีการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานฯ ที่เว็บไซต์ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน www.dsd.go.th หรือ www.dsd.go.th/standard หรือ สอบถามได้ที่ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน สำนักพัฒนามาตรฐานและทดสอบฝีมือแรงงาน กลุ่มงานกำหนดมาตรฐานฝีมือแรงงาน โทรศัพท์ ๐ ๒๖๔๓ ๔๙๘๗ กลุ่มงานส่งเสริมการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน โทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๕ ๔๘๓๗

๒. เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ที่เว็บไซต์ของกระทรวงแรงงาน www.mol.go.th หัวข้ออัตราค่าจ้าง หรือสอบถามได้ที่สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน กองเศรษฐกิจการแรงงาน สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง โทรศัพท์ ๐ ๒๒๓๒ ๑๒๔๕ , ๐ ๒๒๓๒ ๑๑๓๗-๔๐

จึงชี้แจงมาเพื่อทราบ และขอความร่วมมือเจ้าของสถานประกอบกิจการปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๘) ดังกล่าวโดยทั่วกัน

กระทรวงแรงงาน
พฤษภาคม ๒๕๖๑